

Arrest

nr. 97 259 van 15 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 oktober 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 oktober 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 augustus 2012.

1.3. Op 31 augustus 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3 september 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Kelagai, in het district Doshi, in de provincie Baghlan. Uw vader was een strijder bij de taliban. In 2004 kwam hij tijdens een gevecht om het leven. Uw broer heeft eveneens de taliban vervoegd en stierf in 2006 bij een zelfmoordaanslag. Zelf volgde u lessen in de madrassa. Daar werd u benaderd om u eveneens in te zetten voor de taliban. U zou ook een zelfmoordaanslag moeten plegen of op z'n minst moeten deelnemen aan de gewapende strijd. U wilde dit niet en kon ontkomen. Samen met A.(...) vluchtte u naar een naburig geleden dorp, Shinwari. Van daaruit ging u naar huis. Toen u aan uw moeder uitlegde wat er was gebeurd, werd er besloten dat u Afghanistan diende te ontvluchten, om zo uw leven te sparen. In 2007 bent u Afghanistan ontvlucht. In 2008 bent u in het Verenigd Koninkrijk aangekomen. Nadat uw asielaanvraag daar werd verworpen, werd u op 16 maart 2011 gerepatrieerd van het Verenigd Koninkrijk naar Kabul. U ging onmiddellijk naar uw dorp, omdat u uw moeder wilde vinden. Zij bleek echter niet meer in het dorp te wonen. U vroeg een dorpsgenoot naar de situatie in uw regio. Hij legde uit dat de taliban nog steeds aanwezig was. Omdat u nog steeds bang was voor deze mensen, heeft u besloten Afghanistan onmiddellijk terug te verlaten.

Op 12 oktober 2011 heeft u hier een asielaanvraag ingediend. U bent via Iran en Turkije naar Griekenland gereisd, waar u per toeval uw neef, A.(...) N.(...) (OV 6.895.185, CG 11/22816) bent tegenkomen. Jullie zijn samen naar België gereisd. Op 11 oktober 2011 bent u in België aangekomen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een Laissez-Passer voor, uitgegeven door het Verenigd Koninkrijk, op 16 maart 2011, de dag dat u naar Afghanistan werd gerepatrieerd.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient te worden vastgesteld dat u een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ten eerste verklaarde u dat u op basis van de door u ingeroepen asielmotieven, namelijk problemen met de taliban, reeds asiel heeft aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk. U voegde toe dat uw asielaanvraag niet werd ingewilligd (CGVS, p. 9) en u op 16 maart 2011 naar Afghanistan werd gerepatrieerd. **Het feit dat uw eerdere asielaanvraag - die u op dezelfde asielmotieven baseerde - eerder werden verworpen en u de status van vluchteling niet werd toegekend laat reeds toe te twijfelen aan de gegrondheid van uw vrees.**

Ten tweede is het bedenkelijk dat u bij uw aankomst in Kabul op 16 maart 2011 onmiddellijk naar uw dorp zou zijn gereisd om daar onmiddellijk te hebben vastgesteld dat u nog steeds in gevaar zou verkeren, omwille van uw eerdere problemen (CGVS, p. 2 en 3). Indien de door u geschetste vrees voor de taliban uit uw dorp (CGVS, p. 4) aan de waarheid zou beantwoorden, kan immers worden verwacht dat u zich op andere manieren zou hebben geïnformeerd over de situatie in uw dorp alvorens u direct in het 'hol van de leeuw' te begeven. Uw verschoningsgrond uw moeder te hebben willen spreken en daarom naar uw dorp te zijn teruggegaan, is niet afdoende (CGVS, p. 7). Ongetwijfeld moeten er andere mogelijkheden zijn geweest om op voorhand contact te leggen met uw moeder, of met iemand anders uit het dorp, familie of vriendenkring, teneinde u tijdig te vergewissen over wat er mogelijks nog gaande was in jullie dorp.

Ten derde legde u zeer vage verklaringen af over uw familieleden die bij de taliban zouden zijn geweest. Deze vage verklaringen bevestigen de ongelooftwaardigheid van uw asielrelaas.

Zo legde u uiterst summiere verklaringen af over de dood van uw vader. U stelde dat hij in 2004 (volgens de Gregoriaanse kalender) of 1383 (volgende de Afghaanse kalender) overleed, maar u kon niet nader preciseren wanneer hij dan in 2004 overleed. U had er zelfs geen idee van in welke maand en/of periode hij om het leven kwam (CGVS, p. 4). U stelde voorts dat er misschien nog andere taliban omkwamen, samen met hem, maar u had er geen idee van wie dat dan wel waren mochten er meerdere slachtoffers zijn gevallen (CGVS, p. 5). U wist evenmin waar hij om het leven kwam (CGVS, p. 5) en kon geen enkel verder detail geven over het gevecht dat tot zijn dood heeft geleid (CGVS, p. 5). U had er, ten slotte, geen idee van wie zijn commandant/overste was tijdens het gevecht waarbij hij om het leven kwam (CGVS, p. 5). In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u meer uitleg kon geven over de omstandigheden waarin uw vader om het leven kwam. Daarenboven bleek u geen toelichting te

kunnen geven over zijn activiteiten. Op de vraag naar meer uitleg over deze activiteiten, de plaats waar hij heeft verbleven en de mensen met wie hij daar was, kon u in het geheel geen antwoord geven (CGVS, p. 8). Uw verschoningsgrond dat hij nooit iets zou hebben verteld hierover is niet afdoende. Indien uw vader daadwerkelijk tot de taliban was toegetreden, is het haast ondenkbaar dat hij u - zijn zoon - geen deelgenoot zou hebben gemaakt van zijn ideeëngoed en u niet met enige fierheid over zijn activiteiten en/of wapenfeiten zou hebben verteld. Vervolgens stelde u dat uw oom ook bij de taliban was, maar u wist zelfs niet of uw vader en oom ooit gezamenlijk hebben gevochten (CGVS, p. 8 en 9). Over uw oom, die ondertussen ook zou zijn overleden bij gevechten aan de zijde van de taliban, kon u overigens evenmin enige verdere uitleg geven (CGVS, p. 9).

Verder stelde u dat uw vader bij de 'mudjaheddin' was, alvorens zich bij de taliban te hebben aangesloten, maar u had er geen idee van tot welke mudjaheddin-groepering hij behoorde, noch wist u wanneer hij zich dan bij de taliban heeft aangesloten (CGVS, p. 8).

Uit voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft kunnen maken dat uw vader een strijder was binnen de taliban. Uw uitleg nog jong te zijn geweest is geen afdoende verklaring. Zoals reeds gesteld, mag in alle redelijkheid worden aangenomen dat indien uw vader en oom overtuigde taliban waren, zij thuis ook zeker moeten hebben uitgeweid over hun ziens- en handelwijze.

Over uw boer, die zich ook bij de taliban had aangesloten, kon u bovendien evenmin uitleg geven. U beweerde dat hij om het leven kwam toen hij een zelfmoordaanslag pleegde, maar u bleef wederom uiterst oppervlakkig toen er werd gevraagd naar meer details. U stelde dat hij bij een zelfmoordactie om het leven kwam, maar kende het doelwit en/of opzet van deze aanslag niet (CGVS, p. 5). Gevraagd naar meer details over de juiste wijze en de plaats waar hij stierf, bleef u verduidelijking schuldig (CGVS, p. 8). Over het tijdstip van zijn dood kon u enkel zeggen dat het warm was, dat het zomer zal zijn geweest, maar verder kon u geen informatie geven (CGVS, p. 6). U kon, ten slotte, niet beschrijven op welke verschillende plaatsen hij heeft verbleven, samen met de taliban (CGVS, p. 5). Indien de door u geschetste feiten aan de waarheid beantwoorden, kan er worden verwacht dat u toch meer uitleg kan geven over uw broer, die net als andere leden van uw familie een actief lid van de taliban zou zijn geweest. U bent met andere woorden afkomstig uit een overtuigd 'taliban-nest'. Dat u vanuit dit oogpunt dan ook niks meer weet te vertellen over uw oom, of uw vader of uw broer is absoluut niet geloofwaardig.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat u uw loutere bewering via uw vader en broer gekend te zijn bij de taliban niet kan staven noch aannemelijk kan maken. In alle redelijkheid kan evenwel worden verwacht dat u meer uitleg kan geven over het lot van uw vader en broer en over hun activiteiten, aangezien u beweerde juist omwille van hen gekend te zijn bij de taliban en te vrezen hetzelfde lot te zullen ondergaan (CGVS, p. 4 en 6). Dit geldt des te meer aangezien u zou hebben gestudeerd in een 'madrassa' (koranschool) van waaruit de taliban jongens/mannen rekruteerden voor hun gewapende strijd. In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u via deze madrassa - waar er ronduit openlijke propaganda voor de Jihad en de taliban wordt gevoerd - meer over hen zou hebben opgevangen.

Ten vierde ondermijnen andere verklaringen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo beweerde u samen met A.(...) de taliban te zijn ontvlucht, maar kon u niet uitleggen wat er met hem is gebeurd (CGVS, p. 10). Gevraagd naar mensen die effectief uit uw madrassa werden gerecruteerd om voor de taliban te gaan vechten, sprak u over N.(...) A.(...), maar ook bij verdere vragen over hem, bleef u uiterst aan de oppervlakte. U wist dat hij omkwam in Baghlan en dat zijn lichaam werd teruggebracht toen u nog aan de madrassa studeerde, maar u kon niet preciseren waar hij juist om het leven kwam en zegde geen andere details te kunnen geven over deze "martelaar" (CGVS, p. 10). Ook deze vage verklaringen over medestudenten roepen vraagtekens op. Indien het lichaam van een zogenaamde martelaar terugkeerde naar de madrassa zullen zijn daden zeker zijn geëerd en veelvuldig zijn becommentarieerd, wat impliceert dat u hieromtrent zeker bijzonderheden moet hebben opgevangen.

In het licht van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Het feit dat uw minderjarige neef, A.(...) N.(...) (OV 6.895.185, CG11/22816), door het CGVS de vluchtelingenstatus werd toegekend doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Elke asielaanvraag wordt door de Belgische asielinstanties individueel beoordeeld. Bovendien blijkt uit uw verklaringen immers niet dat uw vrees verbonden is met de redenen van zijn vlucht. Meer nog, u bleek zelfs niet goed te weten waarom uw neef Afghanistan is ontvlucht en hield het op problemen met de taliban, zonder enige verdere toelichting te kunnen geven (CGVS, p. 9).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de

Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Het CGVS oordeelt dat u de onveilige situatie in het district Doshi in de provincie Baghlan, kunt vermijden door u te vestigen in de stad Kabul. Uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent, en u naast uw moedertaal, het Pashtou, ook het Dari en zelfs het Engels spreekt (DVZ verklaring, punt 8, dd. 15 december 2011). Verder blijkt uit uw verklaringen dat reeds in Kabul bent geweest, namelijk toen uw vanuit de UK werd gerepatriëerd, en bevestigde u zich daar te kunnen vestigen indien u geen problemen zou hebben (CGVS, p. 3, 4 en 8). Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, is er dan ook geen enkele reden waarom u zich niet zouden kunnen vestigen in de stad Kaboel.

Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de hoofdstad Kabul.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, het document dat u neerlegt bevestigt uw terugkeer van het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan. U legt echter geen stukken neer ter ondersteuning van uw vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten onrechte geen geloof hecht aan zijn relaas en bij het nemen van de bestreden beslissing duidelijk onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie waarin hij zich bevindt. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, wijst verzoeker erop dat niet wordt betwist dat hij afkomstig is uit het district Doshi in de provincie Baghlan en dat de situatie aldaar dermate onveilig is dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming. Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten onrechte stelt dat hij deze situatie in zijn regio van herkomst kan vermijden door zich in Kabul te vestigen en dat niet wordt aangetoond of zelfs aannemelijk gemaakt dat hij zich aldaar daadwerkelijk kan vestigen. Hervestiging is immers enkel een optie indien aannemelijk wordt gemaakt dat zulks voor hem niet alleen afdoende veilig doch ook effectief mogelijk is. In het licht van deze laatste voorwaarde werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen evenwel geen rekening gehouden met het feit dat hij sinds zijn 16^e levensjaar lange tijd in het Verenigd Koninkrijk dan wel in België heeft vertoefd en hij zich derhalve minder makkelijk kan aanpassen aan de levensomstandigheden in Afghanistan, aldus verzoeker. Voorts betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen er verkeerdelijk vanuit gaat dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat er in de hoofdstad Kabul 'slechts' sprake zou zijn van "asymmetrische aanvallen" en geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een afname van het geweld in de stad waar te nemen is. Het is niet omdat de gewone burgers niet onmiddellijk gevisieerd zouden worden dat er geen risico bestaat voor het leven in het geval van zelfmoordaanslagen en andere gewelddadige incidenten, aldus verzoeker. Om zijn betoog kracht bij te zetten verwijst hij naar een aantal recente internetartikelen waaruit blijkt dat er in Kabul meer dan op regelmatige basis burgerslachtoffers vallen. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat er een kentering op te merken is in het geweld in Kabul, hetgeen thans moet worden beschouwd als aanhoudend en derhalve een grote impact heeft op de burgers aldaar. Verzoeker is de mening toegedaan dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert niet (afdoende) correct is en dat het aanbeveling verdient dat het Commissariaat-generaal nader onderzoek voert omtrent de actuele situatie in Kabul. Verzoeker besluit dat bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat de situatie in Kabul voor hem voldoende veilig is en hij acht het niet denkbeeldig dat hij slachtoffer zal worden van de gewapende conflicten/incidenten of minstens die dreiging er voor hem erg reëel is.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het feit dat zijn eerdere asielaanvraag – die hij heeft aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk en die hij op dezelfde asielmotieven baseerde – werd verworpen en hem de status van vluchteling niet werd toegekend reeds toelaat te twifelen aan de gegrondheid van zijn vrees, (ii) het bedenkelijk is dat hij bij zijn aankomst in Kabul op 16 maart 2011 onmiddellijk naar zijn dorp zou zijn gereisd om daar onmiddellijk te hebben vastgesteld dat hij nog steeds in gevaar zou verkeren omwille van zijn eerdere problemen, (iii) hij zeer vage verklaringen aflegt over zijn familieleden die bij de taliban zouden zijn geweest, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, vage verklaringen welke de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas bevestigen, (iv) hij beweerde samen met A. de taliban te zijn ontvlucht doch hij niet kon uitleggen wat er met A. is gebeurd en hij tevens vage verklaringen aflegt over een medestudent van de madrassa die als martelaar om het leven zou zijn gekomen, (v) het feit dat zijn minderjarige neef A. N. door het CGVS de vluchtelingenstatus werd toegekend geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen daar elke asielaanvraag individueel wordt beoordeeld en uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat zijn vrees verbonden is met de redenen van de vlucht van zijn neef, (vi) hij de onveilige situatie in het district Doshi in de provincie Baghlan kan vermijden door zich te vestigen in de stad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in

het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (vii) het document dat hij neerlegt slechts zijn terugkeer bevestigt van het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan en hij geen stukken neerlegt ter ondersteuning van zijn vluchtmotieven.

2.4. Vooreerst acht verzoeker het enigszins bevreemdend dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn eerdere asielprocedure in het Verenigd Koninkrijk aanwendt om te twifelen aan de gegrondheid van zijn vrees. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze eerdere asielaanvraag niet heeft opgevraagd en derhalve niet op de hoogte is van de specifieke reden(en) van de weigeringsbeslissing. Volgens verzoeker werd aldaar nochtans wel geloof gehecht aan het feit dat zijn vader bij de taliban aangesloten was.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker blijft steken in ongefundeerde beweringen waar hij stelt dat bij zijn eerdere asielprocedure in het Verenigd Koninkrijk wel degelijk geloof werd gehecht aan het feit dat zijn vader bij de taliban was aangesloten, wijst de Raad erop dat uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven op grond van de door verzoeker afgelegde verklaringen in het kader van zijn huidige asielaanvraag. De vaststelling dat zijn eerdere asielaanvraag – die hij heeft aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk en die hij op dezelfde asielmotieven baseerde – werd verworpen en hem de status van vluchteling niet werd toegekend, is dan ook bijkomstig en niet determinerend.

2.5. Voorts meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de specifieke situatie waarin hij zich bevond. Verzoeker verduidelijkt dat er geheel ten onrechte vanuit wordt gegaan dat hij in staat kon zijn om bij zijn terugkeer in Afghanistan iemand te contacteren teneinde zich te informeren over de situatie in zijn dorp. Hij wijst erop dat hij tijdens het gehoor nochtans meedeelde geen telefoonnummers te bezitten, noch contact te hebben met familie of vrienden. Daarenboven was hij bij het indienen van zijn asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk pas 16 jaar. Het is niet denkbeeldig dat hij, na een verblijf van bijna drie jaar zonder contact met familie, ook in Afghanistan niet in de mogelijkheid was om op voorhand vrienden of familie te contacteren teneinde zich te vergewissen over wat er nog gaande was in zijn dorp, aldus nog verzoeker. Hij stelt dat het enige nummer dat hij bij zich had toen hij terug in Afghanistan aankwam het nummer van zijn kennissen uit het Verenigd Koninkrijk was en dat er geen reden is om geen geloof te hechten aan deze verklaring.

Verzoeker overtuigt geenszins. Het gegeven dat hij na zijn aankomst in Kabul op 16 maart 2011 onmiddellijk naar zijn geboortedorp is gereisd, valt niet te rijmen met de door hem geschetste vrees voor de taliban in zijn dorp. De vraag of verzoeker bij aankomst in Afghanistan al dan niet beschikte over telefoonnummers van familie of vrienden doet hieraan geen afbreuk.

2.6. Waar hem wordt verweten zeer vage verklaringen te hebben afgelegd over zijn familieleden die bij de taliban zouden zijn geweest, voert verzoeker aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn leeftijd op het ogenblik dat zijn vader (2004) en zijn broer (2006) overleden. Hij was toen respectievelijk 12 en 14 jaar. Niet alleen is zulks nu reeds een hele tijd geleden, bovendien werd een jongen van 12 jaar sowieso niet op de hoogte gebracht over de specifieke activiteiten van zijn vader en broer, aldus verzoeker. Hij vervolgt dat zijn vader bovendien vaak enkele maanden weg bleef en bij terugkomst niet vertelde wat hij allemaal gedaan had, laat staan dat verzoeker op die leeftijd de ziens- en handelwijze van zijn vader zou hebben opgevangen en zich vandaag nog goed zou kunnen herinneren. Ook over het overlijden van zijn oudere broer werden hem geen details gegeven. Verzoeker besluit dan ook dat zijn verklaring tijdens het gehoor dat hij te jong was en derhalve geen details kon geven omtrent de dood van zijn vader of diens activiteiten dan ook geloof verdient.

Opnieuw slaagt verzoeker er niet in het minst in te overtuigen. Zo nog kan worden aangenomen dat verzoeker niet in detail kan treden over de activiteiten van zijn vader, zijn oom en zijn broer voor de taliban, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker – die blijkens zijn verklaringen is opgegroeid binnen een overtuigd ‘taliban-nest’ – hieromtrent totaal geen informatie kan geven. Dat verzoeker evenmin kan uitweiden over de omstandigheden waarin zijn familieleden om het leven zijn gekomen, zet zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling. De Raad wijst er in dit verband op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen, zoals in casu de dood van zijn familieleden, kan toelichten en correct in de tijd kan situeren aangezien kan worden verwacht dat

dergelijke gebeurtenissen in het geheugen zouden gegrift staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan en dit ongeacht verzoekers leeftijd op het ogenblik van de overlijdens of het tijdsverloop. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er echter niet in te preciseren wanneer zijn vader in 2004 overleed, heeft hij er zelfs geen idee van in welke maand en/of periode hij om het leven kwam, noch waar hij om het leven kwam en kan hij geen enkel detail geven over het gevecht dat tot zijn dood heeft geleid. Omtrent de dood van zijn broer komt verzoeker niet verder dan de stelling dat hij om het leven kwam toen hij een zelfmoordaanslag pleegde, blijft hij het antwoord schuldig op de vraag naar de wijze en de plaats van diens dood en kan hij omtrent het tijdstip van dit overlijden enkel zeggen dat het warm was en het dus zomer zal zijn geweest. Dergelijke vage, summiere verklaringen en onwetendheden, die bezwaarlijk kunnen worden verklaard door verzoekers leeftijd of het tijdsverloop, laten niet toe enig geloof te hechten aan verzoekers bewering als zouden zijn vader en zijn broer als talibanstrijders om het leven zijn gekomen. Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker zijn bewering via zijn vader en broer gekend te zijn bij de taliban en zijn vrees hetzelfde lot te zullen ondergaan, evenmin aannemelijk.

2.7. Tot slot voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geheel onterecht meent dat hij omtrent de daden van zijn medestudenten op de hoogte had moeten zijn en dat ongefundeerd wordt voorgehouden dat de daden van deze zogenaamde martelaren in de madrassa werden geëerd en veelvuldig werden becommentarieerd. Verzoeker herhaalt dat hij aangaande hun overlijden geen specifieke bijzonderheden heeft opgevangen, behoudens de plaatsen waar ze zijn overleden. Zulks kan hij zich gelet op het tijdsverloop evenwel niet meer van iedereen herinneren. Opnieuw werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen rekening gehouden met zijn leeftijd toen hij studeerde in de madrassa, noch met het tijdsverloop sindsdien, aldus nog verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker met een dergelijk verweer in wezen niet verder komt dan het uiten van blote beweringen, het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het tegenspreken van diens gevolgtrekking, wat niet afdoende is om de pertinente vaststellingen en overwegingen dienaangaande van de bestreden beslissing te ontkrachten. Ook verzoekers poging om zijn onwetendheden en zijn vage verklaringen over zijn medestudenten in de madrassa te vergoelijken door opnieuw te wijzen op zijn leeftijd destijds en het tijdsverloop sindsdien, is niet overtuigend. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omdat hij vreesde hetzelfde lot te moeten ondergaan als een aantal medestudenten uit de madrassa en dat ook hij een zelfmoordaanslag zou moeten plegen of minstens zou moeten deelnemen aan de gewapende strijd. Aangezien deze vrees zijn rechtstreekse vluchtaanleiding uitmaakte, kan redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een ruimere kennis zou hebben over de mensen die in zijn madrassa werden gerekruteerd om voor de taliban te gaan vechten dan deze die hij hierover tentoonspreidt. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers vage verklaringen in dit verband de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas finaal op de helling zetten.

2.8. De door verzoeker bijgebrachte laissez-passez vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen daar dit stuk geen verband houdt met de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven.

2.9. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de asielzoeker die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10.1. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.10.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat burgers uit het district Dashi in de provincie Baghlan momenteel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, doch dat verzoeker de onveilige situatie in zijn district kan vermijden door zich te vestigen in de hoofdstad Kabul, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Met het betoog dat dat niet wordt aangetoond of zelfs aannemelijk gemaakt dat hij zich daadwerkelijk in Kabul kan vestigen en dat door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen rekening werd gehouden met het feit dat hij sinds zijn 16^e levensjaar lange tijd in het Verenigd Koninkrijk dan wel in België heeft vertoefd en hij zich derhalve minder makkelijk kan aanpassen aan de levensomstandigheden in Afghanistan, brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Kabul. Dit klemt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is derhalve niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.10.3. Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict*" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse*" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze beoordeling van de veiligheidssituatie en betoogt dat het niet is omdat de gewone burgers niet onmiddellijk gevisieerd zouden worden dat er geen risico bestaat voor het leven in het geval van zelfmoordaanslagen en andere gewelddadige incidenten.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de door verzoeker bijgebrachte informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 11 juli 2012 dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul één van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het district Surobi blijven internationale (Franse) troepen actief. In de SRB wordt ook omschrijven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor berm bommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op "high profile" doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar Jalalabad en de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag en het patroon is dat de taliban duidelijk in de eerste plaats hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar Westerlingen verblijven, viseert. Het geweld is dus voor het overgrote deel "targetted" (SRB p. 7-9).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen, doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald berm bommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Uit de door verzoeker in voorliggend verzoekschrift geciteerde internetartikelen en rapporten kan geenszins blijken dat de actuele situatie in Kabul er één is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse aanslagen waarbij ook burgerslachtoffers vielen doch hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Verzoeker brengt derhalve geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS